

РЕШЕНИЕ

№ 3865

гр. София, 05.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.06.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Любка Стоянова

Весела Андонова

при участието на секретаря Марияна Къскатийска и при участието на
прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4176** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и
наказания (ЗАНН).

С решение № 115/25.02.2011г. по НАХД № 13591/2010 г. на Софийски районен съд
(СРС), НО, 107 състав е отменено наказателно постановление (НП) № 469/23.08.2010
год., издадено от началник М. С.. С НП на „Е. Ю.” Е. е наложена имуществена санкция
в размер на 1000 лв. на основание чл.108, ал.1 от Закона за акцизите и данъчните
складове (ЗАДС).

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от
административно наказващият орган, с която се иска неговата отмяна като неправилно.
Ответникът по касационната жалба и представителят на С градска прокуратура
изразяват становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд С. град, Седми касационен състав, след като се запозна с
обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и
становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и
тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна
страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно
легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на

обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Седми касационен състав на Административен съд С. – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. Мотивиран така, настоящият състав намира атакуваното в настоящото производство решение на СРС за законосъобразно, в това число правилно и обосновано. При напълно изяснена фактическа обстановка районният съд от правна страна е изложил подробни мотиви, които настоящият състав споделя.

Във връзка с изложените в касационната жалба доводи, е необходимо да се отбележи следното. На първо място, разпоредбата на чл.108, ал.1 ЗАДС предвижда отговорност за лице, което, като е задължено, не се регистрира по този закон. Не се установява, а не се и твърди подобно обстоятелство в случая – обратно, дружеството като притежател на лицензия за търговия с електрическа енергия е било регистрирано на основание чл.57а, ал.1, т.2 ЗАДС, съгласно удостоверение от 29.01.2007г., цитирано в решение № Е47/3/17.02.2010г. на началник М. Л. Основанията за прекратяване на съществуваща регистрация са посочени в чл.58, ал.1 ЗАДС и промяната на адреса на управление не е между тях. Тъй като този адрес е елемент от удостоверението по чл.57б, ал.6 ЗАДС, то промяната му се извършва чрез решение по чл.58, ал.3 ЗАДС, което по естеството си представлява вписване на настъпилата промяна. Не съществува разпоредба, обосноваваща прекратяването на регистрацията в този случай.

На второ място, доколкото самото решение № Е47/3/17.02.2010г. на началник М. Л не е предмет на настоящето производство, този съд не следва да се произнася по неговата валидност. Независимо от това, настоящият състав намира, че в случая е нарушен основен принцип на административнонаказателния процес – а именно, забраната за наказване по аналогия и чрез разширително тълкуване на правните норми, установена в чл.46, ал.3 от Закона за нормативните актове. Ето защо, съдът взема предвид и следните съображения. Не може да бъде споделен доводът на касатора, изложен в жалбата, а и в процесното НП, че промяната на адреса налага прекратяване на съществуваща регистрация с оглед изискването на чл.57б, ал.1 ЗАДС искането за регистрация да се подава до началника на митницата по седалище и адрес на управление. От една страна, както беше посочено по-горе, основанията за прекратяване на регистрацията са отделно и изчерпателно уредени и следват от логиката на останалите разпоредби; наред с това, разширяването им с други основания по усмотрение на администрацията, в т. ч. с оглед различни нейни реорганизации, би осуетило надеждността и достоверността на съдържащите се в регистъра данни. Освен това, неизпълнението на задължението за подаване на искане за регистрация до началника на митницата по седалището на лицето по никакъв начин не се отразява на неговата валидност – дори подадено до друг началник на М. (или друг орган на същата администрация), чрез същото задължението за подаване на искане е изпълнено, и то от

датата на подаването му. Това е така с оглед единството на йерархичната структура на Агенцията; следва да се отбележи и, че предвид задължението на всички административни органи по чл.31, ал.2 от Административнопроцесуалния кодекс, при подаване на подобно искане пред който и да е административен орган поставя началото на производство по регистрация. Ето защо, съществуването ѝ не може да бъде обвързвано и аргументирано с органа, до който е предвидено да се подаде искане – разпоредбата на чл.57б, ал.1 ЗАДС, посочваща адресата на това искане, няма последици за подателя, независимо дали той се е съобразил с нея, или не. За пълнота на изложението е необходимо да се отбележи и, че във всички случаи на промяна на адреса администрацията, поддържаща регистъра, е длъжна служебно да отрази промяната след получаване на известието за това. По тези съображения, настоящият състав намира, че в случая не се установява валидно прекратяване на регистрацията, а съответно – не е несъмнено доказано съществуването на период, в който дружеството да не е било регистрирано. В тази връзка, не може да бъде споделен и доводът на касатора, че на 09.02.2010г. било направено искане за нова регистрация, което било уважено – очевидно е от приложения в преписката формуляр, че е използван утвърден образец; задължение на административния орган е било обаче да прецени естеството на искането, независимо от формата му.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 115/25.02.2011г. по НАХД № 13591/2010 г. на С районен съд, НО, 107 състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.